

παιδο;

ROBERTOS.—Θά ήθελε ότι δεν θά πάθετε τίποτα... Όταν φτάσουμε στη θάλασσα, θά σταματήσουμε λιγάκι κ' αν θέλετε, μπορούμε νά πάρομε το πλάνο μας... Θά μείνετε κατενθουσιασμένη κ' ίσως τότε μ' άγχαλιάσετε...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Τώρα χαλάτε όλο το πρόγραμμα... ROBERTOS.—Σταθήτε, μη με διακόψετε... Έχει πέρα λοιπόν θά συμβούν δύο πράγματα: Ή θά με μπατίσετε όπως μου υποσχέθήκατε κ' έγώ τότε θά σάς ξαναπληρώσω με περισσότερη τρυφερότητα, ή θά μου πείτε με το άπλούτερο ύψος του κόσμου: «Όχι, εύχαριστώ! Είμαι πολύ άνοστος». Κι' έγώ θά καθήσω ήσυχος και θά γυρίσωμε πάλι σαν καλό φίλο στ' αυτοκίνητο... Μου φαίνεται ότι αυτό το πρόγραμμα είναι πρώτης τάξεως!...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (θαμνομένη από τη δροσιά και την ευθυμία του Ροβέρτου).—Τι τρελλόπαιδο, Θεέ μου! Τι τρελλόπαιδο!...

ROBERTOS.—Λοιπόν, σύμφωνοι; ΑΔΡΙΑΝΗ, (από διάταση μιá στιγμής).—Σύμφωνοι...

ROBERTOS.—'Οραία!... Αφήστε με τώρα νά σάς κντάξω στά μάτια, γιά νά ιδώ άν δεν μου λέτε ψέματα... (Την πλησιάζει και την κντάζει στά μάτια με τρυφερότητα. Ή 'Αδριανή ταράζεται και χάνει έξαφρα τό χρώμα της).

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Θεέ μου! Τι όμοιότης! Τά ίδια μάτια!...

ROBERTOS.—Μά, τί έχετε; Ποιόν σάς θυμάω; (Ή 'Αδριανή άποφενγει νά του δώσει μιá απάντησι καλ πλησιάζει στό πιάνο. Κντάζει περίεργη μιá φωτογραφία κ' έξαφρα, με μιá τρομαγμένη κραυγή, στηρίζεται στην άκρη του πιάνου γιά νά μήν πέσει). Τι έχετε;... Τι συμβαίνει;

ΑΔΡΙΑΝΗ, (δειχοντας τη φωτογραφία, με φρίκη).—Ποιός είναι αυτός;

ROBERTOS.—'Ο μπαμπάς! 'Ο πατέρας μου! 'Ο κόντε Λάρι...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Θεέ μου! Αυτό είναι άπίστευτο! Τι φρίκη!...

ROBERTOS, (σοβαρός).—Μά, γιατί; Μήπως ξέρετε τόν μπαμπά;

ΑΔΡΙΑΝΗ, (τρομαχοντας συγκορη).—'Όχι, δεχι! Μιά άπλή σύμπτωσης. Έδώ και είκοσι χρόνια, είχα γνωρίσει στη Ρώμη κάποιον πού του έμοιαζε... Μά είναι μιá σύμπτωσης, μιá πολύ περίεργη σύμπτωσης και τίποτε άλλο...

ROBERTOS, (χαμογελώντας).—Μά, βέβαια, τί άλλο μπορεί νά είναι; Έλάτε, χαμογελάστε πάλι. Σεχάστε τίς πωλές ίσοιους... Θά ήθελε πόσο όμορφα θά περάσουμε μαζί!...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (τόν κντάζει με φρίκη).—'Όχι, δεχι! Μη με πλησιάζετε!... Πρέπει νά φύγω! Μην πείτε τίποτα στον πατέρα σας... (Μ' ένα λυγμό). Μην πείτε ότι ήθα εδώ πέρα... Πρέπει νά φύγω!... Πρέπει νά ξεχάσετε αυτή τη γνωριμία μας... Θεέ μου! Τι φρίκη!... (Φεύγει γρήγορα σαν τρελλή, δίχως νά γυρίση νά τόν κντάξη).

ROBERTOS, (σαστισμένος, δίχως νά καταλαβαίνει τίποτα).—Τι περίεργες πού είναι ή γυναίκες!...

ΕΝΡΙΚΟ ΣΕΡΡΑΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΛΑΘΗ

Τελευταία, ό διεθυντής ενός μεγάλου έμπορικού σίκου της Μασσαχίας έστειλε τό ακόλουθο γράμμα σ' έναν πράκτορά του, πού είχε στη Νότιο 'Αφρική:

«Φίλτατε, επειδή τά παιδιά μου αισθάνονται μεγάλη συμπάθεια προς τους πιθήκους, πολύ θά με υποχρέωνες άν μου έστελνες 2 ή 3 απ' αυτά τά διασκεδαστικά ζώα, από τά καλύτερα, έννοείται, του είδους των. Ή φορτωτική άς γίνει εις λογαριασμόν μου. Εύχαριστώ...».

Χωρίς νά προσέξη όμως ό έμπορος, καθώς έγραφε μεταξύ τών δύο άρθρων τόν γαλλικό διασκεπτικό σύνδεσμο ου (πού σημαίνει ή), έκανε τόσο μεγάλο τό ο, ώστε μόλις νά φαίνεται τό υ, κ' έτσι σχηματίστηκε ό αριθμός 203.

Υστερα λοιπόν από λίγον καιρό, παρουσιάστηκε στον έμπορο ένας τελωνειακός υπάλληλος και τόν ειδοποίησε νά πιάη εά παραλάβη τό θηριοτροφείο του, πού του έστελναν από την 'Αφρική.

—Θηριοτροφείο!... ρώτησε ξαφνιασμένος ό έμπορος.

—Ναι... Είναι καμιά είκοσαριά κλουβιά γεμάτα πιθήκους... Έχω μάλιστα νά σάς δώσω και μιάν έπιστολή από τόν άποστολέα και νά σάς ζητήσω την εξόφλησι της φορτωτικής.

Ό έμπορος πήρε την έπιστολή και διάβασε τότε τά εξής καταπληκτικά:

«Σας ζητώ μυριάδας σονόγιμν, πού δεν μπορεί να σάς προμηθεύσω περισσότερους από 160 πιθήκους. Άλλά σάς υποσχόμαι ότι έντός όλίγου θά λάβετε και τους υπολοίπους προς συμπλήρωσιν του αριθμού 203.

Προθυμάτος, κτλ.».

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΑ

(Του ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΤΕ)

'Όχι, δεν έρωτεύομαι εσάς, κυρία μου, δεχι!... Ούτε κ' εσάς, 'Αγγελική, ούτε κ' εσάς, Βεατρίκη, Δέν αγαπώ καιά τη Μυρτώ, μηδέ την Ευφρόνισι, Μηδέ και την 'Αρτέμιδα, γιάκά ματάκια πάχει. Έκείνη τόρα κ' αγαπώ, εινε μακρυνά στην Κίνα Και με τά γονικά της ζή στά όφρατα μέρη, εκείνα, Σε κάποιον πύργο από λαττή και γήσινα πορσελάνη Στόν ποταμό τόν κίτρινο, πού ζουν ό πελεκάνοι. Έχει τά μάτια απ' της νυχτιάς τίς λάμπεις φωτισμένα Και ποδαράκι πού μπορείς στό χέρι σου νά κλείσης, Έχει νυχάκια με κινά καλά κοκκισμένα, Πού σέ τσιμπούνε, όταν παλιό στό στόμα τη φιλήσεις. Άν' τό καρφά της συχνά προσβάλλει τό κεφάλι Πού άγγίζει ύπως πεταία λακρυνά τό μαύρο χειμάδι Και κάθε βράδυ καθάεται στό παραθύρι μόνη Και τ' άστρα, σαν ποιήτρια και τίς σημάδες ψάλλει.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

(Του Ούγγρου ποιητού LAUKA)

'Αχ! δέν με μάθαν γράμματα ό γονείοι μου νά διαβάω, Ούτε με στείλαν στό σχολείο με τ' άλλα τά παιδιά, Μά τά γλικά τά μάτια σου, σεορήνα, όταν κντάζω, βιλέπω την άπιστία σου, πού κρύβεις στην καρδιά. Άπό την πόρτα σου μεροστιά τόρα δευιά διαβαίνω τό δαχτυλίδι πού φορώ γιά νά σου δώσω πίσω και τ' άστρο μαντιλάκι πού γιά με είχαξ κεντημένο και μόνο την άπειλίσια γιά μένα νά κρατήσω.

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μάζωξεν άμάραντον ή Φρόσω, γέμισε τόν κόρφο και τίς τσέτες. Έπλεξε απ' αυτών στεφάνια τρία. Βάσταξ' ένα γιά τόν έαυτό της, δίνει τ' άλλο σέ μιá φιλενάδα και τό τρίτο στό νερό τό ράχνει και αγά, κρυφά του κουνιεντάζει: —«Πλέε, πλέε, κρόσινο στεφάνι, και σαν φτάσεις στην αϊλή του Γιώργη ράτα τη μανούλα του Γιωργάκη: —«Θά παντρέψης, μάνα, τόν Γιωργάκη Μην του δώσεις καμιά νέα χήρα,

μόνο δός του άτάρθενο κοράσι...».

Δημήτρης έκοιμήθηκε σέ πλάτανο άποκάτω και νά τρεις κόρες όμορφες περνούνε και μιλούνε και λένε τί πεθύμησε ή πάσα μιá, τί θέλει. Στά χρόνια ή πρώτη μίλησε:—«'Ας είχα ένα ξανάρι». Κι' ή μεσοική έζηήρησε:—«'Ας είχα δαχτυλίδι». Κι' ή νεούτακη έπεθύμησε:—«'Ας είχα τό Δημήτρη, τό δαχτυλίδ' τσιπάζεται, παίρνόμενι τό ξανάρι, μά ό δικός μου Δημητρός πάντα δικός μου εινε».

Τρεις Ρωμοπούλες περτατούν, κ' ή τρεις κορίτσια άκούμα ή μιá έχει χρυσό μάγγανο και θέλει νά κεντήσει, μαργαριτάρι ή δεύτερη και θέλ' νά τό περάση κ' ή τρίτη κουνιέται πανί ψυλό νά τό λευκάνη. Νά και τρία Ρωμοπούλα, όμορφα παλινκάρια, διαβαίνουν από κει κοντά άξένοιαστα τό δρόμο. Χρυσό βαστούνε ταμπουρά τό ένα γιά νά παίξη, τό άλλο φέρει κίτρινα παπούτσια νά χορεύη, τό τρίτο πάει και τίς τρεις τίς κόρες νά φιλήση.

—Μίχο μου, πού ήσουν πές τό βράδυ;

—Μέ πονούσε, μάνα, τό κεφάλι.

—Δέν σού είπα έγώ νερό μην πίνεις,

μη φιλείς ποτέ γυναίκα χήρα;

«Όλα τά νερά είν' γεμάτα θέρμες, κ' ή καρδιά της χήρας περπαμένη. Κρασί πίνε και κοπέλλες φίλει.

Μεταφράσις ΣΤΕΦ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ